

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudkyň Jiřiny Chmelové a Jitky Zavřelové v právní věci žalobkyně: **Celní jednatelství Zelinka s.r.o.**, se sídlem K letišti 1088/59, Praha 6, zast. Mgr. Janem Slunečkem, advokátem se sídlem Týn 640/2, Praha 1, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2022, čj. 15970-2/2022-900000-311, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 12. 2023, čj. 6 Af 16/2022-68,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Nejvyšší správní soud se v tomto rozsudku zabýval tím, zda se žalobkyně (dále „stěžovatelka“) dopustila přestupků podle § 47 odst. 1 písm. e) zákona č. 242/2016 Sb., celní zákon, pokud jako celní zástupce neměla v okamžiku podání celního prohlášení ve vlastnictví a k dispozici informaci o uhlíkovém ekvivalentu dovezeného zboží vypočteného podle vzorce a chemického rozboru Světového svářečského institutu (dále „CEV“).

[2] Celní úřad Praha Ruzyně rozhodnutím ze dne 7. 2. 2022, čj. 1967-5/2022-650000-12, uznal stěžovatelku vinnou spácháním přestupků podle § 47 odst. 3 písm. b) a § 47 odst. 1 písm. e) celního zákona a § 48 odst. 3 písm. b) celního zákona ve znění účinném do 30. 6. 2017.

Přestupků podle § 47 odst. 3 písm. b) celního zákona a § 48 odst. 3 písm. b) celního zákona ve znění účinném do 30. 6. 2017 se stěžovatelka měla dopustit tak, že celkem v devíti celních prohlášeních poskytla nesprávné údaje o kódu Taric celnímu úřadu pro jeho rozhodnutí o propuštění zboží do volného oběhu a o uplatnění celních předpisů s propuštěním zboží souvisejících, včetně rozhodování o výši cla, a to jako nepřímý zástupce společností DIMARY INVESTMENTS s.r.o. a GDI Technology, s.r.o. Stěžovatelka prohlásila, že zboží dovezené z Ruska spadá do podpoložky celního sazebníku 7304 29 10 s kódem Taric 80, čímž poskytla nesprávné a nepravdivé údaje o tom, že CEV přesahuje hodnotu 0,86, v důsledku čehož nebylo při propuštění zboží do volného oběhu vybráno antidumpingové clo. V řízení před celními orgány bylo prokázáno, že CEV dovezeného zboží je nižší než 0,86, a proto měl být v celních prohlášeních deklarován kód Taric 20 a antidumpingové clo mělo být vybráno. Následkem jednání stěžovatelky došlo k úniku na antidumpingovém cle ve výši 4 018 474 Kč. Dovozcům byla uniklá cla doměřena až následně dodatečnými platebními výměry. Přestupky podle § 47 odst. 1 písm. e) celního zákona měla stěžovatelka spáchat tak, že celkem v devíti případech jako osoba podávající celní prohlášení nepředložila na výzvy celních orgánů všechny potřebné doklady a informace v náležité podobě. Bylo zjištěno, že stěžovatelka neuchovávala potřebné informace v náležité podobě po dobu nejméně deseti let. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaný rozhodnutím uvedeným v záhlaví zamítl a rozhodnutí celního úřadu potvrdil.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“) se stěžovatelka bránila žalobou u Městského soudu v Praze. Městský soud v záhlaví označeným rozsudkem žalobu zamítl. Uvedl, že stěžovatelka fakticky sporovala pouze to, že se dopustila přestupků podle § 47 odst. 1 písm. e) celního zákona. Argumentovala, že jí z žádného právního předpisu nevyplyvá povinnost uchovávat informace o hodnotě CEV dovezeného zboží. Povinnost uchovávat informace podle § 10 celního zákona však dle městského soudu dopadá i na údaje o hodnotě CEV dovezeného zboží. Hodnota CEV totiž určuje, zda bude zboží přiřazen kód 7304 29 10 20 nebo 7304 29 10 80. V případě dovezeného zboží je proto údaj o jeho hodnotě CEV rozhodující pro určení kódu Elektronického integrovaného celního sazebníku TARIC a odvíjí se od něj sazební zařazení a určení celní sazby, přičemž bez informace o hodnotě CEV dovezeného zboží není vůbec možné příslušný kód určit.

[4] Městský soud nepřisvědčil ani tvrzení stěžovatelky, že se celní orgány nevěnovaly otázce společenské škodlivosti jejího jednání. V prvostupňovém rozhodnutí je společenská škodlivost přestupku hodnocena na stranách 75-76. Je pravdou, že žalovaný naplnění materiální stránky přestupku nijak podrobně v napadeném rozhodnutí nerozebírá, nicméně v podaném odvolání stěžovatelka takové námitky vůbec nenadnesla a žalovaný tedy zjevně přestupek stěžovatelky neshledal nijak vybočujícím z běžné míry škodlivosti, kterou se přestupky tohoto druhu vyznačují. Vzhledem k tomu, že smyslem napadeného rozhodnutí je především reagovat na odvolací námitky, lze takové odůvodnění napadeného rozhodnutí akceptovat. Městský soud pak spatřuje společenskou škodlivost jakožto porušení nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem v tom, že jednáním stěžovatelky bylo znemožněno řádné a správné provedení celních formalit, což mělo za následek únik na clu. Zároveň z důvodu, že stěžovatelka neuchovávala informace v souladu se svou zákonnou povinností, bylo toto pochybení pouze stěží odhalitelné. Toto protiprávní jednání stěžovatelky mělo i dopad do majetkové sféry, jelikož původně nebylo clo vyměřeno.

pokračování

[5] Co se týče totožnosti skutku, je pravdou že ve výroku příkazu ze dne 30. 12. 2020, čj. 29560-2/2022020-650000, a shodně ve výroku příkazu ze dne 22. 10. 2020, čj. 24931-2/2020-650000-12, byla stěžovatelka seznána vinnou ze spáchání přestupku spočívajících v tom, že „*v okamžiku podání tohoto celního prohlášení neměl ve vlastnictví a k dispozici celním orgánům podklady nezbytné ke správnému sazebnímu zařazení v něm/nich deklarovaného zboží*“. Naopak v prvostupňovém rozhodnutí byl skutek specifikován tak, že stěžovatelka „*nedokázala předložit podklady nezbytné ke správnému sazebnímu zařazení zboží deklarovaného v předmětných celních prohlášeních*“. I tak byla totožnost skutku dle městského soudu v průběhu řízení zachována. Totožnost následku, spočívající v konkrétním porušení zájmu na řádném provedení celních formalit a výběru cla a jejich následné kontrole způsobené tím, že stěžovatelka neuchovávala potřebné informace, nedoznala v průběhu řízení žádných změn. Zachována byla i totožnost jednání, které spočívalo v tom, že stěžovatelka neměla ve své dispozici údaje o hodnotě CEV dovezeného zboží. Význam věty, že stěžovatelka „*nedokázala předložit doklady*“ lze sice chápat širěji než formulaci „*neměla ve vlastnictví a k dispozici celním orgánům*“, to však na zachování totožnosti jednání stěžovatelky nemá vliv, protože obě jednání jsou bezpochyby v podstatných okolnostech shodná a jedná se jenom o změnu v popisu skutku. Městský soud nepřisvědčil ani ostatním žalobním námitkám a žalobu zamítl.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Stěžovatelka napadla rozsudek městského soudu kasační stížností, ve které namítá nesprávné posouzení naplnění formální stránky přestupku. Z žádného právního předpisu nevyplývala povinnost vůbec zjišťovat, natož pak uchovávat údaj o hodnotě CEV sporného zboží. Pokud žalovaný a městský soud ve vztahu k tvrzené administrativní odpovědnosti stěžovatele za přestupek podle § 47 odst. 1 písm. e) celního zákona dovozují opak, je tím porušena zásada *nullum crimen sine lege certa*. Pomyslný seznam konkrétních dokladů, které měla stěžovatelka povinnost uchovávat, závisí toliko na svévoli celního orgánu. I kdyby stěžovatelka bývala uchovávala hodnotu CEV dovezeného zboží, mohly by tak celní orgány stěžovatelku trestat na základě jakéhokoliv jiného chybějícího dokladu.

[7] Podle stěžovatelky nebyla naplněna ani materiální stránka přestupku – společenská škodlivost. Neztotožňuje se s názorem městského soudu, že jejím jednáním mělo být znemožněno řádné a správné provedení celních formalit, přičemž poukazuje na výše zmíněnou skutečnost, že uchovávat hodnotu CEV sporného zboží není její zákonná povinnost. Dle názoru stěžovatelky rovněž nelze dovozovat, že její jednání mělo mít dopad do majetkové sféry, jelikož to, že nebylo clo doměřeno, není s tímto jednáním v příčinné souvislosti.

[8] Stěžovatelka rovněž namítá, že nebyla zachována totožnost skutku, jelikož tvrzený následek, tak jak byl formulován celním úřadem, vůbec nenastal. Navíc, jak sám uvádí městský soud v napadeném rozsudku význam věty, že stěžovatelka „*nedokázala předložit doklady*“ je širší, a tedy by odpovídal, jak rovněž uvádí městský soud, jinému přestupku podle celního zákona.

[9] Podle stěžovatelky rovněž nelze za žádných okolností považovat za přítěžující okolnost skutečnost, že byla zastoupenými osobami uvedena v omyl, jelikož nebylo objektivně možné tomuto omylu nijak předcházet.

[10] Dále stěžovatelka namítá, že městský soud zatížil řízení procesní vadou, pokud neprovedl stěžovatelkou navržený důkaz, který byl soudu doručen již před jednáním konajícím se dne 13. 12. 2023.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje s obsahem napadeného rozsudku a s jeho odůvodněním. Formální i materiální stránkou přestupku se městský soud zabýval v napadeném rozsudku a správně dospěl k závěru, že argumentace stěžovatelky není důvodná. Skutkový základ, ze kterého celní orgány při svém rozhodování vycházely, byl opakovaně přezkoumán ve správním soudnictví s tím, že žaloby proti rozhodnutí žalovaného a navazující kasační stížnosti dvou žalobců, kteří byli původně zastupováni stěžovatelkou při celním řízení byly zamítnuty (rozsudky NSS z 22. 12. 2022, čj. 4 Afs 41/2022-40, z 26. 4. 2023, čj. 4 Afs 159/2022-51, z 28. 4. 2023, čj. 4 Afs 160/2022-53, a z 10. 10. 2023 čj. 3 Afs 155/2022-50). O tom, že jednání stěžovatelky mělo škodlivý dopad do majetkové sféry, tedy, že došlo k úniku na antidumpingovém cle nemohou být s ohledem na výše uvedené rozsudky NSS žádné pochybnosti. K únikům na antidumpingovém cle došlo v příčinné souvislosti s nepravdivými tvrzeními stěžovatelky a s chybějícími podklady o deklarované hodnotě CEV dovezeného zboží. Pokud by se celním orgánům nepodařilo hodnotu CEV zjistit prostřednictvím mezinárodního dožádání, únik na clu by se stal nezjistitelným a nedoložitelným. Co se týče zachování totožnosti skutku, žalovaný uvádí, že od počátku řízení tu nebyly žádné reálné pochybnosti o tom, za jaké jednání byla stěžovatelka potrestána a již vůbec tu nebyly žádné pochybnosti o tom, jaké mělo její jednání následky. O následcích jednání stěžovatelky se vedla řada dalších (pro subjekty původně zastoupené stěžovatelkou neúspěšných) soudních sporů (viz výše). Všechny tyto spory měly jediný právní a skutkový základ spočívající v nesprávném jednání stěžovatelky (měla postavení profesionála zastupujícího subjekty při celním řízení). Stěžovatelka již od zahájení řízení velmi dobře věděla, jaké její jednání je předmětem řízení o přestupcích, přičemž právě za toto jednání byla příslušnými rozhodnutími celních orgánů potrestána. V napadeném rozhodnutí a ani v rozhodnutí celního úřadu nebylo vysloveno, že by omyl byl přítěžující okolností. K neprovedení dokazování žalovaný uvádí, že městský soud v rozsudku vyložil důvody pro neprovedení dokazování.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost a dospěl k závěru, že *není důvodná*.

III.a Neprovedení důkazu městským soudem

[13] Stěžovatelka v kasační stížnosti pouze obecně v jedné větě uvedla že, *správní soud zatížil řízení procesní vadou, když neprovedl stěžovatelem navržený důkaz, který mu byl doručen již před jednáním konajícím se dne 13. prosince 2023*. Takto stroze formulovaná námitka je zcela obecná a není tak jednoznačné, zda stěžovatelka namítá jinou vadu v řízení před soudem či nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu. Vzhledem k tomu, že nepřezkoumatelnost je Nejvyšší správní soud povinen zkoumat z povahy věci jako první

pokračování

(z úřední povinnosti), posoudil ji Nejvyšší správní soud nejprve jako námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku.

[14] Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí (rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, nebo ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS).

[15] K problematice provádění důkazů Nejvyšší správní soud uvádí, že soud obecně není povinen provést všechny navržené důkazy, avšak je vždy povinen náležitě odůvodnit, z jakých důvodů navrhovaný důkaz neprovedl tak, aby bylo zaručeno právo na spravedlivý proces účastníka řízení (rozsudek NSS z 2. 12. 2009, čj. 1 Afs 77/2009-114). Nevyhovění návrhu na provedení důkazu lze odůvodnit pouze tím, že tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení, že důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost nebo že je nadbytečný (rozsudek NSS z 28. 4. 2005, čj. 5 Afs 147/2004-89, č. 618/2005 Sb. NSS). Neodůvodní-li soud, proč navržený důkaz neprovedl, jde o tzv. opomenutý důkaz, který zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí (rozsudek NSS z 29. 2. 2012, čj. 1 As 16/2012-24, bod 15).

[16] Městský soud důvod pro neprovedení stěžovatelkou navrženého důkazu rozvedl v bodě 23 napadeného rozsudku, ve kterém uvedl, že při ústním jednání (za nepřítomnosti stěžovatelky) nedoplňoval dokazování a ani nepovažoval za potřebné vyčkat na doručení avizovaného důkazu, který zástupce stěžovatelky v podání ze dne 12. 12. 2023 označil pouze jako „*nově vydané rozhodnutí žalované v jiné věci*“, aniž by soudu ozřejmil, čeho se důkaz týká a jaké skutečnosti jím mají být osvědčeny. Městský soud dospěl k závěru, že skutkový stav věci byl náležitě zjištěn již na základě důkazů provedených správními orgány v průběhu správního řízení a zdokumentovaných ve správním spise. Provádění jakýchkoliv dalších důkazů tak shledal nadbytečným.

[17] Lze tedy shrnout, že městský soud se k provedení navrženého důkazu vyjádřil. Neprovedl ho pro nadbytečnost. Proti tomuto závěru však stěžovatelka nijak konkrétně nebrojí. Z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, jakými úvahami byl při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. Nejvyšší správní soud považuje odůvodnění neprovedení tohoto důkazu za dostatečné. Rozsudek městského soudu tak je přezkoumatelný.

[18] Řízení před městským soudem dále ani nebylo zatíženo jinou vadu řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Nejvyšší správní soud totiž neshledal, že by městský soud tento důkaz provést měl. Stěžovatelka neuvedla, které rozhodné skutečnosti mají být tímto důkazem prokázány, neboť pouze konstatovala, že žalovaný rozhodl podle jejího názoru v jiné nové věci protichůdně. Stěžovatelka přitom netvrdila, že by například neuchovávala podklady o deklarované hodnotě CEV dovezeného zboží z toho důvodu, že legitimně očekávala díky ustálené praxi žalovaného, že tyto podklady nemusí uchovávat. Stěžovatelka pouze požadovala provést důkaz nově vydaným rozhodnutím žalovaného, které se navíc týkalo zcela jiného případu. Městský soud dospěl

ke správnému závěru, že provedení tohoto důkazu je nadbytečné, neboť skutkový stav byl náležitě zjištěn, přičemž stěžovatelka dostatečně neozřejmila, jaké skutečnosti mají být tímto důkazem prokázány. Nejvyšší správní soud tak s postupem městského soudu souhlasí a zdůrazňuje, že stěžovatelka s důvody neprovedení daného důkazu věcně nepolemizuje. Nejvyšší správní soud tudíž konstatuje, že napadený rozsudek vytykávanými vadami netrpí.

III.b Naplnění formální stránky přestupku

[19] Stěžovatelka v kasační stížnosti dále namítá, že žalovaný i městský soud nesprávně posoudili naplnění formální stránky přestupku, neboť z žádného právního předpisu nevyplývala povinnost zjišťovat, natož pak uchovávat údaj o hodnotě CEV sporného zboží.

[20] Městský soud na tuto námitku reagoval a podrobně vysvětlil, že § 10 celního zákona je třeba vykládat tak, že povinnost uchovávat informace a doklady směřuje k tomu, aby bylo možno účelně provést celní kontrolu. Proto se vztahuje na všechny doklady a informace, které jsou nezbytné ke splnění příslušné celní formality, a které umožní celním orgánům provést kontrolu toho, zda subjekt splnil zákonem předpokládané povinnosti v souvislosti s dovozem, vývozem nebo tranzitem, a zda byly správně aplikovány celní předpisy. Ustanovení § 10 celního zákona totiž navazuje na čl. 15 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013 ze dne 9. října 2013, kterým se stanoví celní kodex Unie (dále „celní kodex“), jenž upravuje povinnost uchovávat a poskytování dokladů a informací celním orgánům jako jednu ze základních povinností subjektů, které se podílejí na vyřizování celních formalit a na celních kontrolách.

[21] Městský soud v napadeném rozhodnutí dále uvedl, že předmětem kontroly ze strany celních orgánů mohou být všechny údaje, které je dotyčný povinen uvádět v celních prohlášeních nebo v oznámeních uvedených v čl. 48 celního kodexu, a proto musí povinné osoby uchovávat všechny informace a doklady k jejich ověření. Zejména se jedná o informace a doklady vztahující se ke zboží, které odůvodňují sazební zařazení a určení celní sazby. Tento názor opírá městský soud o rozsudek SDEUz 23. 5. 1989, *Top Hit Holzvertrieb*, C-378/87, podle kterého je povinností deklaranta poskytnout jakýkoli užitečný údaj týkající se především vlastností a účelu použití zboží, aby pomohl zboží správně sazebně zařadit.

[22] Hodnota CEV je rozhodující pro určení kódu Elektronického integrovaného celního sazebníku TARIC a odvíjí se od něj sazební zařazení a určení celní sazby, přičemž bez informace o hodnotě CEV dovezeného zboží není příslušný kód možné určit. Proto podle městského soudu povinnost uchovávat informace dle § 10 celního zákona dopadá i na údaje o hodnotě CEV dovezeného zboží.

[23] Stěžovatelka proti těmto závěrům městského soudu nijak konkrétně nebrojí, pouze opakuje svou žalobní námitku, že z žádného právního předpisu nevyplývala povinnost vůbec zjišťovat, natož pak uchovávat údaj o hodnotě CEV sporného zboží. Tato argumentace však zůstala ve velmi obecné rovině, a nemohla bez dalšího vést ke kvalifikovanému zpochybnění konkrétních závěrů napadeného rozsudku městského soudu. Tato námitka tedy nezpochybňuje rozhodovací důvody městského soudu, neboť beze změny doslovně opakuje žalobní tvrzení. Taková námitka je nepřipustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.), neboť se opírá jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 (usnesení NSS z 10. 9. 2009, čj. 7

pokračování

Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS, nebo z 28. 5. 2020, čj. 9 Azs 101/2020-17, body 11 a 12). Za této situace, tj. bez bližší kasační argumentace, není úkolem Nejvyššího správního soudu za stěžovatelku domýšlet, proč by závěry městského soudu mohly být chybné.

[24] Konkrétněji stěžovatelka argumentuje jen tím, že výklad městského soudu vede ke svévoli správního orgánu, který by mohl vyžadovat jakýkoliv doklad. To však není pravda. Městský soud jednoznačně uvedl, že se jedná o doklady, které umožní celním orgánům ověřit správnost sazebního zařazení a určení celní sazby, přičemž právě hodnota CEV je rozhodující pro určení celní sazby. Nejedná se o jakékoliv doklady. Nelze proto souhlasit s námitkou, že i kdyby stěžovatelka uchovávala hodnotu CEV dovezeného zboží, mohly by ji celní orgány trestat na základě nepředložení jakéhokoliv jiného dokladu. Povinností stěžovatelky bylo mít k dispozici pouze ty informace a doklady, které je povinna uvádět v celních prohlášeních nebo v oznámeních uvedených v čl. 48 celního kodexu. Tato dílčí námitka stěžovatelky tak není důvodná.

III.c Naplnění materiální stránky přestupku

[25] Stěžovatelka dále v kasační stížnosti namítá, že nebyla naplněna materiální stránka přestupku.

[26] Podle § 5 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, platí, že *přestupkem je společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin.*“

[27] Ohrožení zájmu chráněného zákonem spatřuje v tomto případě městský soud v tom, že jednáním stěžovatelky bylo znemožněno řádné a správné provedení celních formalit, což mělo za následek únik na clo. Zároveň z důvodu, že stěžovatelka neuchovávala informace v souladu se svou zákonnou povinností, bylo toto pochybení pouze stěží odhalitelné. Dle městského soudu pak o významném snížení společenské škodlivosti nesvědčí žádná ze zjištěných okolností. Navíc se zde nejedná pouze o pochybení formální, ale naopak mělo mít jednání stěžovatelky i dopad do majetkové sféry, spočívající v tom, že původně nebylo clo vyměřeno.

[28] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá, že její jednání nemělo dopad do majetkové sféry, jelikož to, že nebylo clo doměřeno, není s tímto jednáním v příčinné souvislosti. Nejvyšší správní soud se s touto námitkou neztotožňuje. Pokud by totiž stěžovatelka uvedené dokumenty měla k dispozici, nemohla by být tak lehce uvedena dovozci v omyl ohledně hodnoty CEV dovezeného zboží, jak sama tvrdí, a clo mohlo být správně vyměřeno. Lze tedy souhlasit s městským soudem, že i samotné porušení této povinnosti mělo, byť zprostředkovaně, dopad na výběr cla. Navíc poukázání městského soudu na dopad do majetkové sféry je pouze podpůrným argumentem k závěru ohledně ohrožení veřejného zájmu uvedenému výše.

[29] K opakující se námitce stěžovatelky, že uchovávat hodnotu CEV sporného zboží není její zákonná povinnost, pak Nejvyšší správní soud uvádí, že v rámci zkoumání naplnění materiální stránky přestupku je tato námitka nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť se mýlí s rozhodovacími důvody městského soudu. Městský soud totiž dovodil porušení nebo

ohrožení zájmu chráněného zákonem v tom, že celním orgánům bylo znemožněno provést kontrolu toho, zda stěžovatelka splnila zákonem předpokládané povinnosti v souvislosti s dovozem, a zda tak byly správně aplikovány celní předpisy. Stěžovatelka nijak neargumentuje a neuvádí, proč nebylo znemožněno provést kontrolu (proč jsou závěry městského soudu nesprávné), pouze obecně opakuje, že nebylo její povinností uchovávat hodnotu CEV, aniž by jakkoliv vysvětlila, jak by jinak mohla být ověřena správnost sazebního zařazení v této věci. Za této situace, tj. bez bližší kasační argumentace, není úkolem Nejvyššího správního soudu za stěžovatelku domýšlet, proč by závěry městského soudu mohly být chybné.

III.d Totožnost skutku v průběhu řízení

[30] Stěžovatelka rovněž namítá, že nebyla v rámci řízení zachována totožnost skutku.

[31] Totožnost skutku je zachována, je-li totožné alespoň jednání nebo alespoň následek. Městský soud dospěl k závěru, že uvedené bylo v souzeném případě splněno. Totožnost následku, spočívající v konkrétním porušení zájmu na řádném provedení celních formalit a výběru cla a jejich následné kontrole způsobené tím, že stěžovatelka neuchovávala potřebné informace, totiž nedoznala v průběhu řízení žádných změn. Městský soud shledal i totožnost jednání, které spočívalo v tom, že stěžovatelka neměla ve své dispozici údaje o hodnotě CEV dovezeného zboží.

[32] Stěžovatelka namítá, že význam věty „*nedokázala předložit doklady*“ by mohl odpovídat jinému přestupku podle celního zákona, což údajně tvrdí v napadeném rozsudku i městský soud. Tento závěr však z napadeného rozsudku nevyplývá. Městský soud v bodě 53 naopak uvádí, že: „*Význam věty, že žalobce „nedokázal předložit doklady“ lze sice chápat jako širší, tj. dle svého jazykového významu zahrnující i případy, kdy by žalobce k dispozici doklady měl, ale pouze by je nepředložil, na rozdíl od formulace „neměl ve vlastnictví a k dispozici celním orgánům“, která dle názoru soudu výstižněji odpovídá zákonné definici přestupku dle § 47 odst. 3 písm. b), to však na zachování totožnosti jednání žalobce nemá vliv, protože obě jednání jsou bezpochyby v podstatných okolnostech shodná, jedná se jenom o změnu v popisu skutku.*“

[33] Pokud městský soud uvádí, že formulace „*neměl ve vlastnictví a k dispozici celním orgánům*“ výstižněji odpovídá zákonné definici přestupku dle § 47 odst. 3 písm. b) celního zákona, nejde z jeho strany o jinou kvalifikaci přestupku, nýbrž o tzv. zjevnou nesprávnost ve smyslu § 54 odst. 4 s. ř. s. Formulace skutku jako „*neměl ve vlastnictví a k dispozici celním orgánům*“ v žádném významu nemůže odpovídat přestupku podle § 47 odst. 3 písm. b) celního zákona, podle něhož platí že: „*Fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v rozporu s přímo použitelným předpisem Evropské unie uvede nesprávné údaje v žádosti o vydání osvědčení o původu zboží nebo sama osvědčí původ zboží v rozporu s mezinárodní smlouvou v oblasti sazebních opatření.*“ Výše uvedené formulaci skutku nicméně odpovídá přestupek podle § 47 odst. 1 písm. e) naprosto přiléhavě. Je tak evidentní, že městský soud měl na mysli, právě tento přestupek (jedná se o chybu v psaní). Ostatně sám v bodě 36 napadeného rozsudku uvádí, že se zde zabýval posuzováním pouze přestupku podle § 47 odst. 1 písm. e) celního zákona. Ani tato námitka proto není důvodná. Stěžovatelce se nepodařilo nijak zpochybnit závěry městského soudu o totožnosti jednání, které

pokračování

spočívalo v tom, že žalobkyně neměla ve své dispozici údaje o hodnotě CEV dovezeného zboží.

[34] Stěžovatelka v kasační stížnosti dále uvádí, že tvrzený následek, tak jak ho uvádí městský soud vůbec nenastal. Tuto argumentaci nijak dále nerozvádí ani blíže nespecifikuje. Nejvyšší správní soud uzavírá, že je tento argument natolik obecný, že jej nelze považovat za projednatelnou kasační námitku. Stejně jako už v bodě [23] tohoto rozsudku proto Nejvyšší správní soud i k této námitce uzavírá, že nemůže být úkolem soudu v tomto směru argumentaci za stěžovatelku jakkoliv domýšlet.

III.e Omyl stěžovatelky jako přítěžující okolnost

[35] Stěžovatelka rovněž namítá, že nelze považovat za přítěžující okolnost skutečnost, že byla zastoupenými osobami uvedena v omyl. Nejvyšší správní soud posoudil tuto námitku jako nepřipustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. Stěžovatelka ji totiž poprvé uplatnila až v kasační stížnosti, ač jí nic nebránilo učinit tak již v žalobě. V žalobě stěžovatelka uváděla jinou námitku, a to, že žalovaný nepřihlédl k omylu stěžovatelky jako k polehčující okolnosti. Námitka, že tento omyl nelze považovat za přítěžující okolnost v žalobě vůbec uplatněna nebyla.

IV. Závěr a náklady řízení

[36] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[37] Nejvyšší správní soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. května 2024

Petr Mikeš
předseda senátu